

Andílek

Aleš Brichta

1. Před léty s úsměvem, bloudíval Žižkovem,
už starší pán, Andílci říkal dětem.
Kabát až na paty, vzpomínky odvádí,
a jak byl sám, dárky chtěl dávat lidem.
Patřil k těm bezejmen, co potkáš za rohem,
a každý věděl hned, kdo je to Andílek.
- X. Vlající dlouhý bílý vlasy, a srdce dokořán,
hádej, čeho se dočkal asi ten starej pán.
- R: Byl tak zvláštní, krmil kočky toulavý,
byl tak zvláštní, neměl nic a chtěl dát.
Byl tak zvláštní, šaty trochu děravý,
byl tak zvláštní, že's ho musel mít rád.
2. Zůstal stát na schodech, to už se hlásil věk,
chraptivý dech, občas ho předap kašel.
Výlohy obchodů, smály se důchodu,
možná měl pech, možná svý štěstí našel.
A jak se slehla zem, kvete strom nad hrobem,
ten zůstal s ním, když člověk zapomněl.
Patřil k těm bezejmen, co potkáš za rohem,
a každý věděl hned, kdo je to Andílek.
- X. Vlající dlouhý bílý vlasy...
- R: Byl tak zvláštní...
- X. Vlající dlouhý bílý vlasy...
- R: Byl tak zvláštní... (2x)